

Arrest

nr. 79 991 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Irakese nationaliteit te zijn, op 20 april 2012 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 16 april 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 april 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 april 2012 om 10 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 april 2012 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 16 april 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over het uiterst dringend karakter van de vordering

2.1. Ter terechtzitting wijst de verwerende partij erop dat verzoeker op 21 april 2012 gerepatriëerd werd en dat hij zonder verzet vertrokken is.

2.2. De Raad wijst erop dat de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid door verzoeker ingeleid werd op 20 april 2012. Diezelfde dag werd de verwerende partij in kennis gesteld van de beschikking van de Raad waarin wordt gesteld: *“De Raad benadrukt dat, gelet op deze vordering, de verwerende partij niet mag overgaan tot de dwanguitvoering van de bestreden verwijderingsmaatregel tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering (cf. RvV 17 februari 2011, nr. 56 201)”*. Desalniettemin is de verwerende partij toch overgegaan tot repatriëring van verzoeker. Deze handeling, in strijd met voormelde beschikking, maakt evenwel niet dat verzoeker zijn belang verliest bij de beoordeling door de Raad van het gegeven of de verwerende partij al dan niet correct toepassing heeft gemaakt van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en, indien een verkeerde toepassing zou gemaakt zijn, hij belang heeft bij onderhavige vordering die tijdig werd ingesteld.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

3.1. Artikel 51/8, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een beslissing om een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens – dit wil zeggen gegevens betreffende feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen – aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, alleen vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad en dat er geen vordering tot schorsing tegen die beslissing kan worden ingesteld.

3.2. Overeenkomstig het arrest van het Arbitragehof nr. 61/94 van 14 juli 1994 is de Raad slechts bevoegd om van een vordering tot schorsing van een in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet genomen beslissing kennis te nemen indien blijkt dat de nieuwe asielaanvraag wel degelijk op nieuwe gegevens is gesteund en het bestuur onterecht toepassing maakte van voormelde wetsbepaling. Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 stelt uitdrukkelijk dat de interpretatie die het Hof in zijn arresten 61/94 en 83/94 aan het vroegere artikel 50, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet heeft gegeven, evenzeer geldt ten aanzien van het *“nieuwe”* artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Dit impliceert dat verzoekende partij een ernstig middel moet aanvoeren waarin zij de inhoudelijke wettigheid van de beslissing aanvecht en aantoont dat de beslissende overheid de door haar aangevoerde *“nieuwe gegevens”* ten onrechte buiten beschouwing laat.

Verzoekende partij betoogt in essentie dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens, en wijst erop dat bij de vorige asielaanvraag enkel de kopieën van de documenten werden onderzocht, maar niet de originelen. Dat deze documenten en namelijk de klacht bij de politie van het hoogste belang zijn voor de asielaanvraag van verzoeker. Wanneer de dienst Vreemdelingenzaken stelt dat deze documenten reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van de eerste asielaanvraag dan steunt dit op onjuiste gegevens. Voorts meent verzoeker niet de mogelijkheid te hebben gehad te verklaren waarom hij deze documenten niet eerder heeft kunnen voorleggen zodat het heel merkwaardig is dat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet uitlegt waarom hij deze documenten niet eerder heeft kunnen voorleggen. Verzoeker meent dan ook dat een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet voorligt.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De verwerende partij heeft *in casu* geoordeeld dat de documenten die verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag voorlegde, te weten *“Overwegende dat betrokkene verschillende documenten voorlegt over een klacht ingediend door zijn vader, waarin de vader van betrokkene beweerde dat hij op 05.01.2012 een dreigbrief kreeg en dat op 17.01.2012 gewapende mannen zijn huis hadden omsingeld;”* geen nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet nu *“deze documenten geen betrekking hebben op feiten of situatie die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, namelijk op 05.04.2012 (zitting RVV); overwegende dat deze elementen reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van de eerste asielaanvraag van betrokkene en dat al die documenten al werden voorgelegd door zijn vader tijdens zijn eerste asielaanvraag {...}”* en *“Overwegende dat betrokkene verschillende documenten voorlegt in verband met de vroegere functie van zijn vader bij het atoomenergiestation tussen 1986 en 1989 en zijn sollicitatie bij dit atoomenergiestation in 2004; overwegende dat deze documenten geen betrekking hebben op feiten of situatie die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, namelijk op 05.04.2012 (zitting RVV); overwegende dat deze elementen – de vroegere functie van zijn vader en zijn sollicitatie op 2004 – al het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van de eerste asielaanvraag van betrokkene en dat de documenten uit het boekje door zijn vader al werden voorgelegd tijdens zijn eerste asielaanvraag; overwegende dat de RVV op 05.04.2012 heeft beschouwd dat de tewerkstelling van de vader van betrokkene bij het Atoomenergiestation, 22 jaar na de feiten, bezwaarlijk dienstig kan aangevoerd worden als element van de actuele vrees; overwegende dat de RVV ook heeft beschouwd dat het feit dat de vader van betrokkene opnieuw solliciteerde op 2004 bij die Atoomenergieagentschap actueel geen vrees voor vervolging kan uitmaken”* en *“overwegende dat betrokkene verschillende documenten voorlegt in verband met een brief opgesteld door de familieleden waaruit zou blijken dat de vader van verzoeker en zijn gezin werden verstoten door de familie en de stam A. (...); overwegende dat deze documenten geen betrekking hebben op feiten of situatie die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, namelijk op 05.04.2012 (zitting RVV); overwegende dat dit element – de verstoting – al het voorwerp heeft uitgemaakt van een*

onderzoek in het kader van de eerste asielaanvraag van betrokkene en dat de RVV op 05.04.2012 heeft beschouwd dat het niet plausibel is dat verzoeker en zijn gezin door familie zou worden verstoten omwille van een dreigbrief van onbekende mannen die rond verzoekers verblijfsadres zouden hebben gecirculeerd in januari 2012, omdat verzoeker en zijn gezin door hun familie werden gesteund tijdens hun ondergedoken verblijf tussen 1990 en 2003 {.}”

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de stukken die verzoeker heeft voorgelegd naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag betrekking hebben op feiten of gegevens die hij al naar aanleiding van de vorige procedure had kunnen aanbrengen. Verzoeker spitst zijn kritiek toe op het gegeven dat de bestreden beslissing inzake de originelen stelt dat deze al beoordeeld werden in de vorige asielprocedure, terwijl het toen om kopieën ging, doch gaat hiermee volledig voorbij aan de andere – draagkrachtige – motivering in de bestreden beslissing dat deze documenten geen betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase waarin hij ze had kunnen aanbrengen en dat deze elementen – waarmee de verwerende partij doelt op de klacht van zijn vader – reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van de eerste asielaanvraag. Inderdaad blijkt dat in het arrest van de Raad van 5 april 2012 nr. 78 858 de Raad is ingegaan op het element van de klacht en dat de Raad overwoog: *“Eveneens heeft de Commissaris-generaal terecht aangehaald dat de verklaringen van eerste verzoeker over de dreigementen die hij zou hebben ondergaan na terugkeer uit Nederland bijzonder oppervlakkig zijn. Zo is het bevreemdend dat eerste verzoeker over het incident van 17 januari 2012, dat blijkbaar de doorslag gaf om het land opnieuw te verlaten, niets meer weet te zeggen dan dat gewapende mannen hun huis hadden omsingeld. Zo kon eerste verzoeker niet weergeven hoeveel mannen het betrof, welke kledij zij droegen en met welk voertuig zij zich hebben verplaatst (gehoor eerste verzoeker, p.18-19). Aangezien er sprake is van twee getuigen, die eerste verzoeker bij naam kan noemen en die nota bene tegenover zijn huis wonen, kan er worden verondersteld dat hij zich hierover zou hebben geïnformeerd, zeker omdat verzoeker van dit voorval klacht indiende. Het feit dat hij nagelaten heeft te doen, werpt ernstige twijfels over de geloofwaardigheid van dit incident. Ook het feit dat eerste verzoeker en zijn gezin na dit incident nog tot 6 februari 2012 bij zijn schoonzus hebben kunnen blijven wonen zonder nog bedreigd te zijn – terwijl men blijkbaar wist waar hij was – doet verder afbreuk aan de waarschijnlijkheid van dit incident. In de mate dat eerste verzoeker aanvoert dat hij het voorwerp is van bedreigingen is het des te opmerkelijker dat het precies eerste verzoeker is die een reis van Bagdad naar Basrah zou ondernomen hebben om de identiteitskaart af te halen gezien precies hij gevisieerd werd. Indien de verklaringen van verzoeker daadwerkelijk op de waarheid berusten, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat iemand anders dan verzoeker, zoals zijn zonen, die identiteitskaarten zouden afgehaald hebben”*. Ook de elementen van de sollicitatie van zijn vader en het feit dat zijn familie/stam geen bescherming meer kan bieden hebben geen betrekking op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de procedure waarin verzoeker ze had kunnen aanbrengen en waren tevens voorwerp van onderzoek in het kader van de eerste asielaanvraag. De Raad verwijst dienaangaande naar de desbetreffende motieven uit de bestreden beslissing die steun vinden in het administratief dossier. De kritiek van verzoeker is gericht tegen een overtollig motief, hetgeen geenszins tot de schorsing of nog, de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Verzoeker betwist ook geenszins de vaststelling dat deze documenten geen betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen, maar meent dat hij niet bij machte was deze eerder voor te leggen doch dat hem niet de kans werd gegeven dit toe te lichten. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker – via schrijven van zijn advocaat – op 10 april 2012 aan de verwerende partij heeft laten weten een nieuwe asielaanvraag in te dienen waarbij stukken werden overgemaakt. Verzoeker heeft evenwel geen toelichting gegeven bij deze stukken, hoewel hij hiertoe in dit schrijven eveneens de kans had. Ook nadien heeft verzoeker geen toelichting overgemaakt aan de verwerende partij. Evenmin wordt in het thans voorliggend verzoekschrift enige uitleg gegeven over hoe een mogelijke verklaring voor het thans voorleggen van deze stukken afbreuk kan doen aan de omstandige motieven van de bestreden beslissing, zodat verzoeker, gelet op voorgaande bespreking, belang ontbeert bij het aanvoeren van deze grief. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de bestreden beslissing – in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt – verzoeker geenszins ten laste legt dat hij geen verklaring geeft waarom hij deze stukken niet eerder heeft kunnen voorleggen.

De verwerende partij kon, gelet op voorgaande, *prima facie* aldus terecht besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voren heeft gebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Daar de beschouwingen van verzoekende partij *prima facie* geen aanleiding geven tot de vaststelling dat verwerende partij onterecht toepassing maakte van de mogelijkheid om een “meervoudige” asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, moet gelet op artikel 51/8, derde lid van de Vreemdelingenwet geconcludeerd worden dat de vordering, in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, onontvankelijk is.

3.Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERMANDER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERMANDER

S. DE MUYLDER